

свобода и скоро ще дойдатъ съ златни кола да я заведатъ въ двореца.

Но днитѣ минавали, а никой не идвалъ и Бессъ Незабравимата—напраздно излизала всѣки день да чака на пѣтя...

— Тѣ ме забравиха .. забравиха ме! .. жално си шепнала Бессъ, забравиха своята Незабравима.

Бессъ порасла, оженила се и станала домакиня. Тя имала дѣца, живѣла си бѣдно, но щастливо и спокойно. Слѣдъ години, тя остарѣла...

Веднажъ стояла прѣдъ къщата си, а нейната внучка си играяла при вадичката. Тя ѝ пѣяла сладко нѣкаква пѣсничка.

Въ това врѣме минавали на коне нѣколко раскошно облѣчени хора. Изведнажъ, който язделъ най-напрѣдъ, стариятъ Кралъ, спрѣлъ коньтъ си и замислено загледалъ дѣтето.

Чие е това момиченце? — запиталъ той сгарата жена.

— Моя внучка, отговорила тя

— Колко чудно! ... замислено проговорилъ той. Тѣй сѣщо, прѣди 50 години, такъвъ сѣщи гласъ пѣеше тази пѣсень...

— Ваше величество — казала тихо старата, слѣдъ 50 години си спомнихте това, което сте забравили тогава още на другия день!...

— Нима си ти ... ти сѣщата Незабравима? — извикалъ кралътъ. О, азъ съмъ много длъженъ на тебе! ... Азъ никога нѣма да си простя, за гдѣто съмъ тѣ забравилъ. Но сега ... Утрѣ ти ще бѣдешъ въ нашия дворецъ.

— Ваше величество, казала старата, всѣкой на своето мѣсто: азъ съмъ щастлива, менѣ ми